

– Тъй да бъде – склонило момчето. Дотърчало вкъщи и още от прага викнало:

– Мамо, донесох ти онова, що искаше!

– Благодаря, синко – отвърнала тя. – Не ми трябва вече черен дроб от глиганче. Стига ми, че го видях, по-добре съм. Я го удари в земята това глиганче.

– Не – казалو момчето, – ще го пусна да си върви в гората, мамо.

На следващата сутрин попският син пак тръгнал да обикаля из гората, а майката слязла в тъмницата.

– Е, що стана? – попитал я разбойникът.

Жената забълвала проклетия върху него.

– В земята да потънеш и ти, и тези, които са те родили! Синът ми взе, че наистина довлече глиган вкъщи.

– Голям смелчага! Значи това е нищо работа за него. Вразуми се, не му желай смъртта.

– Не, той трябва да умре, иначе няма да ни остави на мира. Докле сме живи, все ще ни се бърка в работата. Научи ме какво да правя.

– Слушай тогаз! Има една планина, която се разцепва на две всеки дванайсет години. Тъкмо се разцепи, и веднага пак се събира, както е била. Та вътре в нея има извор. Накарай сина си да ти донесе вода от този извор. Никой не може да влезе и да излезе оттам освен самата Дева Мария. Престори се на болна, като миналия път.

Когато момчето се върнало вкъщи, пак чуло майката да се вайка:

– Олеле, сине, умирам!

– Какво ти има, майко?

– Ох, пак сънувах един сън. Ако можех да пийна поне глътчица бистра водица, щях завинаги да оздравея.